

JENNIFER DUGANOVÁ

Zmrzlinářky

Láska není
vždy sladká

PŘELOŽILA
ZUZANA BIČÍKOVÁ

COO
BOO

Zmrzlinářky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Duganová
Zmrzlinářky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JENNIFER DUGANOVÁ

Zmrzlinářky

Láska není vždy sladká

COO
BOO

*Všem, kdo museli padnout na dno,
aby našli cestu vzhůru.*

„Dochází nám sušenková, mami,“ řeknu, naberu třicátý sedmý kornout zmrzliny dnešního dne a podám jí ho.

„*Cože nám dochází?*“ Máma po mně vrhne káravý pohled a podá zmrzlinu člověku ve frontě. Upraví si na hlavě proužkovanou čepici a dává přitom pozor, aby si nerozpustila hnědé kadeře s osamělým šedivým pramenem, kterému říká skunčí pruh. Pak zkrří paže na hrudi a vyčkává.

Obrátím oči v sloup. Jasně, donutí mě to říct. Ostatně jako vždycky. Přitisknu si ruku na srdce a dramaticky zamrkám. „Omlouvám se, matko. Chtěla jsem říct, že nám dochází *Nikdy tě nerozpustím.*“

„To je mnohem lepší,“ odpoví se smíchem. „Napišu Carmen, ať nám přiveze nášup. Beztak je v laborce.“

Carmen je mámina nejlepší kamarádka. Seznámily se v sedmé třídě a od té doby jsou nerozlučná dvojka. Zhruba před pěti lety se z obou staly rozvedené svobodné matky, které se snažily skloubit práci se školními aktivitami svých ratolestí, a tak se rozhodly jít do rizika a pořídily si starý rozvrzaný zmrzlinářský vůz.

Až na to, že místo obvyklých polorozteklých nanuků se Spider Manem a ruských zmrzlin se rozhodly využít Carmeniny zkušenosti coby „rezidentky kvality“ v jedné nobl cukrárně a máminy zkušenosti z marketingu, spojil je s jejich posedlostí romatickými filmy a stvořit *Lásku v každém kopečku* – malou nezávislou pojízdnou zmrzlinárnu s pronajatým „laboratorním prostorem“ v místní vývařovně.

Což znamená, že místo krémové sušenkové příchuti dostanete *Nikdy tě nerozpustím* a místo klasické vanilkové pak *Vanilkový zážitek*. Jejich vlajkovou lodí je ale *Procházka snovým sadem*, „agresivně čokoládová zmrzlina s francouzskou vanilkou a kapkou citrusu, ozdobená domácí makronkou a posypem z okvětních lístků červených růží“.

„Myslím, že tohle je pro tebe, Fallon,“ pronese máma a ukáže k výdejnímu oknu. Nakloním se přes mrzáky a na druhé straně uvidím svoji nejlepší kamarádku Jami. Zazubím se.

„Čau! Myslela jsem, že jsi dneska u koní,“ houknu a utřu si ruce do hadru. Zmrzlinu jsem možná setřela, ale lepkavá nasládá vůně smetany se mi bude na kůži držet ještě několik dní. Ale asi existují i horší věci.

„Jo, vypařila jsem se dřív,“ odvěti Jami a kousne se do rtu. Dlouhé blond vlasy má stažené do nízkého culíku, na sobě ještě jezdecké oblečení, přiléhavé béžové kalhoty a vysoké černé boty s robustním podpatkem.

Jinak od pasu dolů elegantní outfit trochu rozbíjí tílko s obrázkem Lvího krále, které si minulý týden nadšeně koupila v obchoděku.

„To jde?“ Povytáhnu obočí. Jamie bere jezdeckou školu velmi vážně, takže se jí to vůbec nepodobá.

„Tak trochu.“ Zkrabatí čelo. „Řekla jsem Stefanovi, že mám děsný křeče v břiše, a to ho rozhodilo natolik, že mě v podstatě vyhodil ze stáji.“

„Jo, to je mu podobný,“ uchechtnu se. Lidi občas zmínky o menstruaci vůbec nedávají. Jako by to byla nějaká obskurní nechutná a ne naprosto běžná věc pro půlku populace.

„Můžeš si udělat pauzu?“

Podívám se na mámu, ta přikývne. Fronta se už zkrátila, takže ji zvládne sama.

„Chloe je doma,“ prohodí Jami, když vylezu zadními dveřmi vozu.

S povzdechnutím si sundám čepici a vytřepu z ní vlasy – hnědé a vlnité jako máminy, ale mnohem víc roztřepené – a vyskočím na nejbližší prázdný piknikový stůl. Země kolem něj je posetá vajgly od všech náhodných lidí z pojezdých stánků s jídlem, kteří se tu během týdne prostřídají. Dá se říct, že tohle je naše verze místnosti pro personál, i když já osobně tu moc času netrávím.

Nedá se tu utéct před sluncem, a protože jsem bílá jako ředitelka vápenky, mám tendenci se během pěti sekund spálit. Jami mě následuje, uvelebí se na lavici a věnuje mi nervózní pohled.

Ne že bych to nečekala. Chloe zrovna dodělala prvák. Bylo mi jasné, že se dřív nebo později vrátí domů. Člověk nemůže zůstat na vysoké věčně. Myslím.

Tady bych asi měla zmínit, že Chloe je čistou náhodou dcera Carmen – jo, té samé Carmen, která s mojí mámou zmrzlinářství *Láska v každém kopečku* vlastní a provozuje.

A taky že Chloe bývala moje nejlepší kamarádka.

A pak něco víc.

A pak nic.

Jo, a říkala jsem už, že tu Chloe *taky* pracuje?

Hodím čepici na stůl vedle sebe. „Možná bych se mohla zdejchnout dřív. Zašiju se u tebe, dokud se mi nepodaří mámu přesvědčit, že by byla obrovská chyba nám naplánovat společný směny. Dneska žádnou Chloeinu nečekanou návštěvu nedávám.“

„Stejně furt nechápu, proč prostě nemůžeš pracovat někde jinde.“

Jami mám ráda, ale v jednom kuse si mě a naši druhou nejlepší kamarádku Prishu dobírá kvůli „nehynoucí věrnosti“, kterou podle všeho chováme k našim rodinným podnikům – já ke zmrzlinářskému vozu, Prisha k tátovu obchodu s potravinami. Nechápe, že jde o živobytí našich rodin. Nejenže se od nás očekává, že budeme vypomáhat, ale oni nás skutečně, doopravdy potřebují. Její máma dělá účetní ve velkém podniku, což je úplně jiný svět.

Zavrtím hlavou. „Víš, že si nemůžou dovolit najmout někoho jinýho.“

„Zodpovědná do morku kostí.“ Jami si povzdechne.

„Nejde jen o to,“ řeknu, protože tohle jsme už probíraly. „Navíc jsem to včera večer vyřešila. Když si každá trochu zkrátíme pracovní dobu, můžeme si směny rozložit tak, abychom tu nikdy nemusely být ve stejnou dobu. To mi přijde jako nejlepší řešení pro všechny zúčastněný.“

„Za měsíc odjždíme!“ vyjekne Jami a komicky vytřeští oči. „Přijde ti jako dobrý nápad si teď zkracovat směny?“

Výlet. Jasně. Další věc, kterou jsem zapomněla zmínit. Už skoro rok s Jami plánujeme výlet do Montrealu. Má to být naše poslední spanilá jízda, než se rozutečeme na vysokou. Jami půjde studovat architekturu a hudební teorii na Rhode Island, já se chystám na Texaskou univerzitu v Austinu, tátovu alma mater, kde budu studovat ekonomii. Kamarádi si mě dobírají, že bych se svojí posedlostí filmy (a obzvláště horory) měla jít na filmovou školu, ale nevím, nepřijde mi jako dobrý nápad zatížit se studentskými půjčkami kvůli něčemu tak „frivolnímu“, jak říká táta, když mi milerád pomůže se školným, pokud půjdu v jeho stopách.

Montreal jsme si vybraly hlavně kvůli Jamiině posedlosti katedrálami, ale užijeme si to tam obě. Ona může v klidu obdivovat

sakrální stavby, já zase budu mít příležitost prohlédnout si místo, kde se natáčel jeden z mých nejoblíbenějších indie hororů všech dob *Mrtví na druhou*, který režírovala moje hrdinka Adya Mulroneiová. Protože kdybych měla dělat něco „frivolního“, tak bych režírovala chytré, vtipné, feministické horory jako ona.

Je tu jen jeden maličkatý problém – Jami za mě zatáhla všechny výdaje. Zmrzlinářský byznys v zimě dost uvadá – šokující, já vím –, takže jsem během posledních devíti měsíců neměla skoro žádné směny. Pořád jsem ale musela být na příjmu, takže jsem si nemohla přibrat další brigádu. Jo, a už jsem se zmínila, že Jami náš výlet financovala z peněz, za které si má na podzim nakoupit učebnice?

Jo.

Za normálních okolností bych byla ztělesněním emoji s nervózně vyceněnými zuby, ale ve srovnání s létem stráveným v práci se svojí bývalkou mi to přijde jako mnohem menší problém. Jestli budu muset stát vedle Chloe a míchat *Hořkosladkou lásku*, zmrzlinu s příchutí jahodového milkshaku politou hořkou čokoládovou polevou a posypanou rozdrčenými bonbony ve tvaru srdíček – což je mimochodem Chloeina nejoblíbenější příchutí a možná taky znamení, které jsem neměla ignorovat –, budu vřeštět jako pavián.

„Na něco přijdu, neboj,“ odpovím a myslím to vážně.

„Fajn.“ Přikývne. „Fakt na tebe nechci tlačit, ale za pár dní odjízďím a chci si být absolutně jistá, že se náš výlet uskuteční.“

„Jasně že jo,“ řeknu rozhodně, protože se *potřebuju* na něco těšit.

„Ty peníze potřebuju splatit..“

„Seženu je, přísahám,“ přeruším ji, protože to udělám, ať to stojí, co to stojí. „Kéž bys neodjížděla.“

Jami se po konci školního roku chystá na *Hvězdy v lese*, pohlcující třítydenní divadelní zážitek, kam dostanou pozvánku jen ti nejlepší z nejlepších. Jami hrála hlavní roli v doslova všech

školních hrách už od třetí třídy. Na tábor jezdí už několik let a teď ji konečně vzali jako vedoucí a asistentku režie, což je opravdová placená práce. Ty tři týdny budou víc než dost na to, aby jí pokryly výdaje na náš výlet.

„Tři týdny,“ pronese. „A slibuju, že ti budu z lesa každý den volat.“

„Nebo mě prostě vezmi s sebou. Aspoň bych se celý léto nemusela vídat s Cruellou De Vil, měla bych dost peněz na náš výlet a mohly bychom být spolu. Výhra pro všechny.“ Zakřením se a přeju si, aby to vážně bylo tak jednoduché.

Jami přimhouří oči. „Tajíš přede mnou snad nějaký divadelní zkušenosti, o kterých nevím?“

„To si piš,“ opáčí a obě se rozesmějeme, protože když mě jednou přemluvila, abych se přihlásila, tak jsem se během konkurzu pozvracela. Nejsem ten typ holky, co vyleze před lidi a prostě začne zpívat a tančit. Jsem spíš ta, která při zkouškách sedí vzadu v hledišti, píše úkoly z matiky a zároveň tiše lomí rukama nad tragickým počínáním režiséra.

„Dobře,“ řekne. „Takže tu zřejmě zůstáváš. Navíc v tuhle chvíli je pořadník i na kuchaře. Kdo dřív přijde, ten dřív mele.“

Povzdechnu si. „Nemůžu uvěřit, že moje léto začíná tím, že tu je Chloe a ty ne.“

„Třeba to nebude tak hrozný,“ prohodí. „Už je to skoro rok. Třeba byste se mohly...“

„Co?“ Teď začíná znít jako moje máma, která zoufale touží, abychom se s Chloe usmířily, i když vlastně ani pořádně neví, co se mezi námi stalo. Ne, děkuju pěkně.

„Dobře, dneska už to řešit nebudu. Ale přiznej si, že se přes to jednoho dne budeš muset přenést.“

„Jo, fakt?“

Jami si odfrkne a zakloní hlavu. „Vážně, Fallon, ty jsi ta nejtvrdohlavější holka, jakou jsem kdy poznala.“

Jemně ji štouchnu do nosu. „A proto mě máš ráda.“

„Jen velmi, velmi výjimečně,“ odpoví a strčí do mě. Dramaticky se chytím za srdce, pak ji popadnu za ruku a obě nás vytáhnou na nohy.

„Tak pojd', zeptáme se mámy, jestli mě pustí dřív.“

„Jak ses měla u Jami?“ Máma cestou do kuchyně přehodí zástěru s logem zmrzlinárny přes opěrku gauče, na kterém sedím, a vyšle mým směrem vůni smetany a cukru. To jako vážně? Zrovna jsem si dala hodinovou sprchu, abych tomuhle oděru unikla.

Pozastavím film, který jsem rozkoukala – šíleně špatný horor, musela jsem ho vidět snad stokrát –, shodím zástěru z gauče a podívám se na mámu. „V pohodě. Díky, žes mě pustila z práce dřív. Přišla i Pri, vyrazily jsme do bazénu.“

„To je fajn,“ oduší nepřítomně. „Nechceš si ji dát napůl?“ Zvedne pizzu dokonale zabalenou do potravinové fólie. Je z místní pizzerky, která zhruba před rokem začala dodávat do obchodních řetězců. Mámě to vniklo nápad dostat naši zmrzlinu do distribuce, a když už jsme u toho – tenhle plán už se dal do pohybu, a jestli všechno klapne, tak by si mohla plácnout s jednou distribuční společností a posunout *Lásku v každém kopečku* o krok dál.

„Si piš,“ odpovím a vyskočím na nohy. Máma zapne troubu.

„Co se dneska vůbec stalo? To je poprvé, co jsi chtěla ze směny odejít dřív.“

„Jsou letní prázdniny!“ ohradím se. „Je mojí zákonnou povinností chodit se koupat s kamarádkami, ne?“

„Hmmm,“ zamumlá máma, rozbalí pizzu a strčí ji do trouby. „Určitě to nemá nic společného s tím, že se Chloe vrátila domů?“

A je to tady. Já věděla, že to přijde. Nevím, proč jsem se vůbec namáhala lhát.

„Aha, ona už je tady?“ Snažím se znít nonšalantně, ale máma na mě dál zírá, a tak dodám neurčitě: „Super.“

„Jo,“ řekne a vytáhne ze skříňky dva talíře. „Bude fajn mít vás obě zpátky ve zmrzlinárně.“

„Když už jsme u toho,“ začnu a máma ztuhne. „Kdyby to šlo, tak bych uvítala, kdybych s ní nemusela pracovat.“

„To nevím, jak uděláme.“

Vezmu ze stolku zápisník a přinesu jí ho. „Trochu jsem se na to včera večer dívala. Řekla bych, že by to šlo, když nám oběma trošičku zkrátíš pracovní dobu.“

Máma zkrříží ruce na hrudi. „Ty už nepotřebuješ šetřit na výlet?“

Aha, tuhle otázku jsem rozhodně čekala. „Před odjezdem bych ještě neměla dost, ale do konce léta bych našetřit stihla. Jami říkala, že jí stačí, když jí zaplatím před prváckým týdnem.“

Máma se zamračí, nejspíš si přeje, abych to neměla tak dobře promyšlené. Jenže to bych to nesměla být já. Vždycky mám plán a záložní plán a způsob, jak obojí provést. Dokážu z fleku vymyslet pět set scénářů, jak by se něco mohlo odehrát, a to všechno dřív, než většina lidí přijde na jeden.

Bohužel můj jediný záložní plán v poslední době je „utéct a schovat se“. Ne že by neexistovala lepší možnost, ale jakmile jde o něco s Chloe – a logicky i o práci s ní ve zmrzlinářství –, veškerá logika i plánování vyletí komínem.

Máma nakrčí obočí a hodí na linku kuchyňské chňapky. „Vážně, Fallon?“

Znovu pokrčím rameny, protože nevím, co jiného říct. Máma něco málo o mně a Chloe ví. Ví, že jsme bývaly nejlepší kamarádky, a ví, že jsme se pohádaly. Nic víc neví a ani se nedozví.

Vím, že si moje máma z celého srdce přeje, abychom se nějak usmířily, aby ona a Carmen mohly dál skrze nás dvě prožívat své mládí. Ale už teď bych vám měla říct, že to se stane, až naprší a uschne. A myslím to naprosto, naprosto vážně.

Protože Chloe Shapirová je to nejhorší, co mě kdy potkalo.

Máma si povzdechne. „Kdybys mi řekla, co se mezi vámi dvěma stalo, tak bych ti mohla nějak pomoci. Vždyť už je to skoro rok! Taková přátelství se jen tak nezhazují a ty nejsi ten typ člověka, co by se babral ve starých křivdách. Co se děje?“

„Žádná stará křivda.“

Což není lež. Křivda ani zdaleka nevystihuje to, co se stalo. Bublá ve mně vztek a zrada, při samotném pomýšlení na ni mnou prostupuje smutek, jako by se mi scvrkávala kůže a všechno mě bolelo zevnitř. Zlomené srdce v té nejčistší a nejošklivější podobě.

Ale jak to mám vysvětlit mámě, když si myslí, že máte být nejlepší kamarádky do konce života? Nepochopila by to. Máma bere Carmen jako svoji sestru a vždycky počítala s tím, že já a Chloe půjdeme v jejich šlépějích. Což jsme rozhodně neudělaly, to vám řeknu. Když jsme přešly od kradmých úsměvů a tajných pohlazení k neskrývaným polibkům na krk a rukám putujícím dolů, dolů, dolů...

„Fallon?“ řekne máma a já po ní střelím pohledem. Tváře mám červenější než rajčatový protlak bublající na pizze v troubě za námi.

„Já prostě nemůžu, mami, jasný? Už se v tom neštourej.“ Otočím se k odchodu. Přešel mě hlad.

„Potřebujeme tě,“ hlesne máma těsně předtím, než odejdu na chodbu. „Na plný úvazek. Tolik hodin, kolik budeš moct. Teď

si nemůžeme dovolit najmout dalšího člověka, a i kdyby, nestihly bychom ho zaškolit. Carmen odjíždí *zítra*.“

Zkamením. Do háje, při vymýšlení svého velkolepého plánu, jak se vyhnout Chloe, jsem úplně zapomněla, že Carmen jede pryč.

Pamatujete na tu distribuční smlouvu? Že si možná plácnou? No, tak Carmen zítra letí do Dallasu na velkou schůzku s potenciálními investory. Normálně by s ní jela i máma, ale čekají nás dva velké festivaly pojízdnych občerstvení. A už jsem se zmínila, že zrovna tyhle dva festivaly dohromady dělají většinu příjmu našeho zmrzlinářství *za celý rok*?

Jo. I když jde o dvě zcela zásadní akce pro náš byznys, podařilo se mi přesvědčit mámu, aby z nich udělala poslední výlet matky s dcerou, než odejdu na vysokou. O to víc mě teď štve, že mi tak zaváří ohledně plánování!

„Hele, Carmen bude pryč jen na pár dní. A pořád tam budeš mít buď mě, nebo Chloe.“ Při vyslovení jejího jména se snažím překonat bolest. „Proč tam musíme být obě? Dohodly jsme se, že na festivalech budeme jen ty a já. Tak proč nemůžeš být jen ty a jedna z nás na normální směně?“

„Víš, že Chloe není...“

„Spolehlivá,“ dokončím, protože jo, vím to moc dobře.

„Chtěla jsem říct tak zapálená. Nebere práci tak vážně jako ty. Nic víc. Ani to ne, vždyť jí je teprve devatenáct, co bys od ní chtěla?“

„Mně je sotva osmnáct,“ podotknu.

„Jo, ale ty jsi *ty*,“ opáčí a vyhledá můj pohled. „Hned po šestých narozeninách ses začala chovat, jako by ti bylo třicet.“

Spolknu poznámku, že moje takzvaná vyspělost vzešla z nutnosti nesesypat se, zatímco se sypalo manželství mých rodičů. Nijak jim to nemám za zlé, chápu, že to je prostě život. Mám svého tátu ráda a přišlo mi fajn, že když jsem ještě byla malá,

viděli jsme se každý druhý víkend. Ani dvoje Vánoce ročně nebyly úplně k zahození. Jenže stejně jsem si musela začít sama prát a naučit se dělat vajíčka v mikrovlnce, protože jsem se nesměla dotknout sporáku a oni se tak moc zaobírali svým rozpadajícím se vztahem, že si nevšimli, že mám hlad.

Máma se opře o linku. „A co když to nebude zadarmo?“

„Poslouchám,“ řeknu, i když už obě víme, že jestli mě opravdu potřebuje, tak ji nenechám ve štychu. Stejně jako ona vždycky pomůže mně.

„Když mě přestaneš otravovat se směnami, nechám ti všechno dýško z Jídla pro dobrý skutek.“

„Počkat, jako vážně?“ podívím se a vykulím oči, protože to bývá hromada peněz.

Jídlo pro dobrý skutek, první z našich dvou velkých festivalů letošního léta, je každoroční trachtace zbohatlíků v Memphisu. Přivezou pojízdné stánky s nejrůznějšími delikatesami, kterým štědře zaplatí, zatímco hosty prakticky sedřou z kůže. Mám pocit, že výtěžek jde na nějakou potravinovou banku ve městě, i když mi to celé připadá spíš jako záminka pro partičku zbohatlických podivínů plácát se po zádech za to, že dělají naprosté minimum pro společnost. Vždyť by ty peníze mohli potravinové bance věnovat i bez té okázalé show.

Každopádně mámina spolubydlící z vysoké tam dělá organizátorku a poslední tři roky zve *Lásku v každém kopečku* jako jednoho z čestných prodejců. Jen tahle smlouva tvoří víc než třetinu našeho ročního příjmu, a co víc, hosté na téhle akci rozhodně nešetří na spropitném.

„Jen dýška by mi mohla splatit dluh.“

„Jestli to bude podobné jako loni, tak to bude ještě mnohem víc.“

„Ne, to ti nemůžu vzít,“ oponuju, protože ať chci sebevíc, bez alimentů od táty bude potřebovat každý dolar. Víím, že máma

nesnáší, když se stresuju kvůli penězům, jenže jsem slýchávala, jak se kvůli nim hádají. Táta souhlasil, že na mě bude platit do maturity, což se stalo. Už dřív jsme měly hluboko do kapsy, neumím si představit, jaké to bude teď.

„Už jsem mluvila s Carmen. Ber to jako náš dárek za maturitu. Vloni jsme dýška nechaly Chloe, tak je to už tradice.“

„Chloe se mi vůbec nepochlubila!“

„Nechtěly jsme, abys záviděla!“

„Počkat. Když je to můj dárek za maturitu, tak proč si k tomu kladeš podmínky?“

Máma se rozesměje. „Taková je nabídka. Ber, nebo nech být.“

„Oukej, fajn. Nikdo nebude mít osekany hodiny, ale můžeš to udělat tak, aby jedná z nás otvírala a druhá zavírala? Je mi úplně fuk, kdo dostane co. Prostě jen s ní nemůžu trávit celou směnu. Zkusíš to teda zařídit tak, abychom se tam vídaly co nejmíň?“

„Fallon...“

„Prosím?“

„Dobře.“ Povzdechne si. „Jen mě to mrzí. Vždycky jsem si myslela, že budete nerozlučná dvojka, stejně jako Carmen a já.“

„To by byla spíš náhoda,“ namítnu. „Pravděpodobnost, že budeš s někým nejlepší kamarád celý život, je prakticky nulová. To už je pravděpodobnější, že do mě uhodí blesk.“

Máma nakloní hlavu na stranu. „Nikdy nevíš, třeba uhodí znovu.“

„Nikdy ne dvakrát do stejného místa.“

To, že blesk neuhodí dvakrát, ještě neznamena, že hořící stromy nespálí všechno kolem.

Vyškrábnu kopeček zmrzliny *Byl lásky čaj* s příchutí černého čaje a s odporným skřípěním ho vyklepnu do plastové mističky. Pak ho bohatě zaliju čokoládovou polevou a navrch nasypu ne dvě, ale tři čajové lžičky duhových posypek.

Tuhle objednávku bych poznala i poslepu.

Sama jsem ji před dvěma lety vymyslela, když Chloe zjistila, že celebrita, do které byla platonicky zamilovaná, je zadaná, a já se ji snažila rozveselit. Tuhle kombinaci nemáme ani oficiálně v nabídce a ona je v podstatě jediná, kdo o ní ví.

Podám ji mámě, ta si mě ale nevšímá a rovnou si jde zapsat objednávku dalšího zákazníka ve frontě. Tak fajn. Připravuju se na to, že se poprvé po několika měsících setkám s Chloe tváří v tvář, a snažím se moc nehrotit, jestli má být tahle konkrétní objednávka nějaký výmluvný vzkaz pro mě, nebo jen nostalgická připomínka toho, co bylo.

Asi byste měli vědět, že jsem se jí až do téhle chvíle mistrně vyhýbala.

Když se vrátila domů na jarní prázdniny, dělala jsem mrtvého brouka, a protože na jaře zmrzlinářský byznys moc nefrčí, stáčila, aby pracovala jen jedna z nás. Přenechala jsem jí všechny směny s tím, že vyrazím na delší návštěvu táty na druhém konci města. Víím na tudy, že jsem nikoho neobalamutila.

Vrazím do té lepkavé dobroty lžičku a položím hotový výrobek na pult.

„*Byl lásky čaj*!“ křiknu a schválně se podívám Chloe přes hlavu, i když s kamenným výrazem stojí přímo přede mnou.

„Ehm, jsem přímo tady, Fal,“ pronese a zvedne ruku.

„Jasně,“ zachraptím. Protože když stojím takhle blízko u ní, mám pocit, že se rozteču, anebo vybuchnu, a teď zrovna nemám náladu ani na jedno.

„Pozdrav by neuškodil,“ řekne Chloe tichým hlasem a její slova se mi zaryjí do všech ran.

„Spousta věcí by neuškodila,“ odseknu a postrčím jejím směrem pár ubrousků. Natáhne se po nich, zlehka se dotkne prsty, a já ucuknu.

Chloe si povzdechne. „Jak to vůbec *myslíš*?“

„Myslím...“

„Fallon, mohla bys tohle vyřídit za mě?“ zeptá se máma, a přeruší mě tak dřív, než stihnu dořít myšlenku.

Vezmu od ní lístek s objednávkou – dvakrát *Hořkosladkou láskou* a dvojitou porci *Vanilkového záľusku* –, zatímco máma přejde k okénku a začne se Chloe vyptávat na vysokou. *Možná* pustím mixér extra dlouho a nahlas, abych přehlušila jejich štěbetání, ale stejně mi neujde, jak se Chloe rozplývá nad tím, jak moc svoji novou školu a nové kamarády zbožňuje.

Nejspíš by se stejně rozplývala i nad svými zářezy, ale to by před mámou nikdy nepřiznala.

Když nalévám první směs do kelímku, máma prohodí nějakou poznámku o tom, ať se Chloe baví, ale ať se neutrhává ze

řetězu. Málem se celá poliju. Zaklapnu víčko a hlasitě zacvaknu kovovou nádobu zpátky do přístroje.

Máma se otočí, spiklenecky na mě mrkne a mnou na zlomek sekundy projede záblesk paniky. Ví máma, že jedním z Chloei-ných zářezů jsem já?

Hmm, ne. *Nemůže* to vědět, říkám si v duchu, když ťuknu-tím spustím přístroj. I když to vzhledem k tomu, že mezi námi šmejdí ne jedna, ale hned *dvě* velmi zvědavé matky, zní nemož-ně, podařilo se nám tuhle část příběhu nechat pro sebe. Nebo minimálně já o tom nikomu neřekla. Nemůžu ovšem mluvit za zrádkyni na druhé straně pultu, za tu, která se právě směje s mojí mámou a zcela bezostyšně se se mnou snaží navázat oční kon-takt.

Dobře, trochu se vrátíme do minulosti.

Nejspíš vás zajímá pár detailů. Fajn. Jestli si myslíte, že náš románek zahrnoval párty, nějaké drinky a stan, tak nejste daleko od pravdy. Vlastně jste se trefili do černého. Což je skoro strašidelné. Hurá?

Ale jestli si myslíte, že to taky znamená, že jsme se opily, začaly se otlapkávat a slovo dalo slovo, tak se mýlíte. Teda mini-málně napůl, alespoň z mojí strany. Kdo ví, co si Chloe myslí, že se stalo. Pak jsme spolu už nemluvily (z větší části její volba) a já už s ní neplánuju mluvit nikdy (moje volba).

S jistotou vím jen tohle:

Chloe Shapirová je moje nejlepší kamarádka od doby, kdy jsem byla dost stará na to, abych nějakou měla. Teda, byla.

Chloe Shapirová je *sexy*. To je fakt, který neušel absolutně ni-komu, včetně mě, zhruba od našich čtrnácti.

Chloe Shapirová se mnou vloni v létě *flirtovala*. A to tak, že hodně. A ne tak, jak se k sobě občas mají nejlepší kamarádky, kdepak. Někdy v létě po jejím čtvrtáku a mém třetíku se posu-nula od hlavy na mém rameni ke rtům na mém krku.

Chloe Shapirová věděla, že se mi taky líbí, protože jsem se taky posunula od hlavy na jejím rameni ke rtům na jejím krku.

Chloe Shapirová mě vodila za nos a vyrvala mi srdce z těla.

A pak jsme žily nešťastně až do smrti.

Já vím, já vím, já vím. Nejspíš právě teď mumláte něco o tom, že nejlepším ukazatelem budoucího chování je chování minulé. A za normálních okolností bych s vámi souhlasila. Chloeina typická hláška je „vždyt o nic nejde“, kterou aplikuje na všechno od zlomeného nehtu až po to, že ji nevzali na její vysněnou univerzitu.

Nemluvte o doslova hromadě zlomených srdcí, která za sebou nechala. Nikdy nebyla sázkou na jistotu. A to jsem obvykle opatrná, a to nejen co se týče včasného odevzdávání domácích úkolů a chození na schůzky s předstihem. Jsem opatrná srdcem i tělem. Nepodléhám hloupým neopětovaným citům. Neprovozuju jednorázovky. Dvakrát měřím, než řežu. Chloe byla vlastně první... Nic, na tom nezáleží.

Ale i když Chloe žije svůj život jako zapálená dělová koule, myslela jsem si, že ji znám. Rychle se zamiluje, rychle se odmíljuje, rychle se začne nudit. Dvakrát rychleji než kdokoli jiný, koho jsem kdy v životě potkala. Ale nikdy ne se *mnou*. Kdybych věděla, že existuje časová osa, kde se ke mně Chloe může chovat jako ke kterémukoli jinému smrtelníkovi ve svém vesmíru, tak bychom spolu nikdy nic neměly.

Tečka.

Dodělám mléčné koktejly a prásknu s nimi na pult, až Chloe i máma polekaně nadskočí.

„*Vanilkový záľusk a Hořkosladká láska!*“ křiknu znovu s kornoutkem plným vanilkové zmrzliny v ruce, i když i tehle zákazník čeká přímo přede mnou.

Vrátím se na svoje místo, abych poklidila, a ze všech sil začnu drhnout nerezovou ocel. Drhnu zřejmě tak usilovně, že ke mně máma přejde a položí mi ruku na rameno.

„Myslím, že si s tebou chce promluvit,“ pronese polohlasem.
„Říkala jsem jí o těch změnách v rozvrhu.“

Zavadím pohledem o Chloe, která ještě pořád rozpačitě přeshlapuje u pultu. Dobře jí tak. Nějaké zvrácené části mého já se líbí, že pro jednou našlapuje po špičkách ona.

„Ne, díky,“ ucedím a začnu drhnout ještě silněji.

„Fallon,“ pronese máma přísným tónem. „Nemůžeš se chovat slušně?“

Ne, nemůžu, chce se mi křičet, ale taky nechci mámu naštvat. Když naštvete někoho, kdo je vaším rodičem a šéfem zároveň, nemůže se stát nic dobrého. Povzdechnu si a upustím hadr.

„Fajn,“ zaúpím, upravím si uniformu a přeju k pultu.

Chloe, která se ještě pořád snaží tvářit nonšalantně, si pohrává se zmrzlinou a ubrousky. Na spodním rtu jí ulpěla modrá posypka – na tom rtu, který jsem líbala a v jednu chvíli ho zoufale chtěla líbat znovu –, ale nic neřeknu. Jen ať si takhle chodí třeba celý den, mně je to fuk.

„Máma mi řekla, abych se chovala slušně, takže se chovám slušně,“ oznámím a zkržím ruce.

„Jsem ráda, že jsi to řekla, jinak bych to totiž nepoznala.“ Chloe zaboří ústa do zmrzliny a střelí po mně pohledem. Z jejích průzračně modrých očí jde hlava kolem. Tentokrát si jazykem setře ze rtů posypku, pak si s úsměvem olízne prsty. Nevím, jestli je v rozpacích, nebo se dobře baví. A nevím, jestli mě to zajímá.

„Přijela jsem včera,“ utrousí a rukou si prohrábne bolestivě rovné blond vlasy. A fajn, takže teď fakt děláme, že se vůbec nic nestalo.

„Jo, slyšela jsem,“ protáhnu, a když povytáhne obočí, spěšně dodám: „Jami tě viděla.“

„Aha.“ Chloe se usměje. „Jak se má? Stýskalo se mi po vás, když jsem tu byla naposledy. Tvoje máma říkala, že jsi byla u táty nebo tak něco.“

„Jojo. Budovali jsme kvalitní rodinné vztahy.“

„A to jsi mi nemohla ani jednou odepsat? Vždyť jsi byla na druhém konci města, ne v jiné galaxii. Mohly jsme se sejt.“

„Sorry, rozbil se mi mobil,“ zalžu. Chloe na mě mlčky zírá. „Byla jsem v jednom kole.“

„Co z toho?“

„Hmm?“

„Rozflákala sis mobil, nebo jsi byla v jednom kole?“

„Obojí?“ odtuším a v duchu se proklínám. Vážně jsem si nepředstavovala, že náš rozhovor bude probíhat takhle.

„Co mají znamenat ty nový směny? Proč nepracujeme spolu? A to už ani nepojeďu na festivaly? Tvoje máma říkala něco o tom, že chce s tebou trávit víc času...“

„Nemám tušení. Rozvrh dělá ona,“ zalžu znovu.

Ruku na srdce, tenhle okamžik jsem si představovala od loňského září skoro každý den. (Na rozdíl od větší části srpna, který jsem strávila pláčem nebo fantazírováním o tom, jak mi padá zpátky do náruče. Bohužel, realita byla taková, že jsem od ní na konci měsíce dostala jednu jedinou zprávu, ve které stálo *čau* a kterou jsem ignorovala.) Tak či tak jsem na přípravu měla celých deset měsíců. Deset měsíců podrobného plánování našeho prvního setkání po tom, co jsme spolu skončily v posteli. Hezky krok po kroku. Měla jsem plány. Plány!

Zaprve se to nemělo odehrávat ve zmrzlinářské dodávce, což jsem upřímně řečeno měla trochu předvídat.

Na každý pád jsem ale rozhodně nechtěla mít na sobě svoji pracovní uniformu, víte jakou, se zástěrou s logem růžového srdce, jak kouše do menšího fialového srdce, a pitomou mrňavou pruhovanou čepici, která zároveň slouží jako sítko na vlasy.

A Chloe v mých představách rozhodně neměla být dokonale opálená od kalifornského slunce ani na sobě neměla mít pi-dišortky s ohrnutými nohavicemi, ve kterých by se stoprocentně

nemohla ukázat ve škole. Vypadá jako modelka a já jako komparzistka ze *Stranger Things*.

Jak jsem si to teda všechno malovala?

Fajn, zavřete oči a představte si: První záběr by byl na mě někde u táboráku. Stála bych v lese a dívala se na noční oblohu, záře z ohně by na mě vrhala zlatavé světlo. Její jméno by se ke mně doneslo v podobě šeptání ostatních lidí. Pomalu bych otočila hlavu.

Naše oči by se střetly jako dva magnety, mihotavé světlo by vrhalo stíny na naše vážné tváře. Všechny zraky by se upíraly na mě a Chloe, publikum by nám věnovalo výhradní pozornost. Napětí by rostlo, až by nás otázka, jestli ji políbím, nebo jí dám facku, téměř dusila.

A pak by řekla...

„Seš fakt divná.“

Počkat. Cože? To jsem ne...

„Už zase to děláš,“ rozchechtá se skutečná Chloe a začne cucpovat ubrousek na malé kousky. „Fakt že jo.“

„Co dělám?“ našpulím rty a zkřížím paže na hrudi.

„Přemýšlíš tak usilovně, že začneš krčít nos, a my všichni děláme, že nám není úplně jasný, že si v hlavě režiruješ film nebo tak něco. Jsi fakt jediná, koho znám, kdo píše fanfikce o svém vlastním životě v reálném čase.“

„To není pravda, já...“

„Co bych teď podle tebe měla dělat? Nebo spíš tvoje dokonalá verze mého já?“

Štve mě, že mě má tak přečtenou.

A tentokrát když nakrčím nos, tak to není kvůli usilovnému přemýšlení. „Sorry, ale některý lidi si musí věci promyslet předem. Nemůžeme se všichni jen tak řídit svými rozmary a zvyška kálet na ty, kterým ubližujeme.“

Chloe zacuká v koutku. „Co tím myslíš?“ Zní nefalšovaně zmateně, což mě dohání k šílenství.